

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 24. mal. travna 1896.

List 17.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

Tu raznoverstno opravljanje in obrekovanje, tam časopisi, ki se okoriščajo z razširjanjem tega opravljanja in obrekovanja, ondi pa ljudje, ki hlastno segajo po vsem tem, lahkoverno sprejemajo va-se, dalje raznašajo, drugim pripovedujejo. In nasledki? Obrekovanje, ki se je spočelo v preziranju, v brezbržnosti, v sovraštvu zoper cerkev in njene služabnike, mora po naravnem potu zopet roditi zaničevanje, brezbržnost in sovraštvo proti sv. cerkvi. Mnogi postanejo merzli proti svoji materi, sveti cerkvi, odtujé se ji, ter jo naposled začno sovražiti. „Umreti mora!“ je obsodil zbor Kristusa, in kakor je Kristus tedaj umerl po svojem telesu, tako umira tudi še dandanes v dušnem oziru v marsikakem sercu, v marsikaki družini zaradi opravljanja in obrekovanja, ki se raznaša po časnikih.

Nasproti tem žalostnim pojavom velja pravilo: ogibaj se, beži! Noben katoličan ne more imeti mirne vesti, če brez prave, brez veljavne potrebe, pred Bogom veljavne pravim, prebira časnike, ki dan za dnevom blatijo najsvetejše, teptajo cerkev, sramoté njene služabnike in jih izročajo zaničevanju. Prašam te, kaj bi vendar rekel o človeku, kateri bi vedel, da mu znan malopridnež dan za dnevom najsurejše sramoti očeta in mater in bi se za vse to nič ne zmenil? Gledal bi mirno, kako mu prihaja dan za dnevom

v hišo, najgerje zaničuje očeta in mater, ter ga za vse to še poverhu plačeval? Ali bi ne ravnal tak sin prav po zverinsko?

Tako delajo katoličani, ki brez prave potrebe beró liste, katere sem prej opisal. Škodujejo pred vsem sami sebi; zakaj hudobne besede popačijo človeka, in skoraj si ne moremo misliti, da bi taki ljudje, ki dan za dnevom bero najpodlejšje zabavljice zoper cerkev in duhovnike in serkajo váse ta strup proticerkvenega sovraštva, ne terpeli od dné do dné večje škode na veri in verskem življenju in nazadnje tudi do cela ne zgubili verskega prepričanja. Ne škodujejo pa samo sebi, ampak z naročanjem takih listov postanejo sokrivi vseh opravljivih govoric, ki se tako razširjajo, in pogubnih nasledkov, ki iz tega izvirajo. Saj ravno s svojim denarjem pomagajo listom, da izhajajo in s tem, da jih naročajo in beró, jim odkazujejo pot in smer, katere naj se deržé. O onih, ki beró brez potrebe take liste, moramo pač misliti, da so jim ti listi všeč in da so pisani v njihovem smislu, in to mora take liste spodbujati, da nadaljujejo svoje pogubno delo. Potemtakem ti tudi nasproti opravljanju, ki se dogaja s peresom, ne preostaja drugega, kakor: ogibaj se, beži, ne naročuj takih listov, ne prebiraj jih. Bog daj, da bi si pač vsi katoličani z vso resnobo zapisali to v serce kot veliko, vestno dolžnost, da ne bodo enkrat pred večnim sodnikom dajali odgovora za vso strašno škodo, katero napravljajo taki listi.

12. Nadaljno vprašanje, na katero mi je odgovoriti, je tudi to: kaj smo dolžni storiti, če smo škodovali bližnjemu na njegovi časti in dobrem imenu? Odgovor se glasi: Dolžni smo, 1.

preklicati obrekovanje in zasramovanega prositi odpuščenja: 2. v vseh slučajih, kolikor se dá, popraviti škodo, ki smo mu jo storili na njegovi časti, na njegovem dobrem imenu in s tem morda tudi na drugem premoženju.

Ni mi treba dalje dokazovati, da smo dolžni vse to storiti: to je tako jasno, kakor je tat dolžan vrniti ukradeno blago in popraviti storjeno škodo. Kdor je torej bližnjega obrekoval, to se pravi o njem lagal, mora laž naravnost jasno in brez ovinkov preklicati, druge poti ni. Kdor je bližnjega opravljal, ta sicer ne more preklicati, ker je bilo to, kar je govoril, resnično, če tudi ni bilo znano: prizadevati pa si mora, da na drug način verne bližjemu dobro ime, ali da ga izgovarja, ali da povdarja njegove dobre lastnosti, katere ga priporočajo, in mu sam skazuje spoštovanje, kolikor to pripuščajo razne okolnosti. Kdor je razrušil sporazumnost med prijatelji, sosedi, posli, jo mora popraviti, in tiste, ki živé v sovraštvu, zopet spraviti. Kdor bližnjemu z obrekovanjem in opravljanjem ne škoduje samo na časti, temveč tudi na premoženju, kdor n. pr. obertniku z neresničnimi besedami odžene ljudi, ki so pri njem kupovali, kdor bližnjemu z opravljanjem naravnost sné službo, mora pred vsem popraviti storjeno škodo.

Preklicati in popraviti dobro ime moramo nadalje vpríčo tistih, pred katerimi smo opravljali in obrekovali: zasebno, če se je zgodilo zasebno, javno, če se je zgodilo javno. In sicer je dolžan popraviti škodo na časti in premoženju pred vsem tisti, ki je opravljal in obrekoval; če pa ta ne stori svoje dolžnosti, pa so potem za njim to dolžni storiti tudi tisti, ki so na kak način pripomogli, da se je kratilo bližnjemu dobro ime, kateri so vedoma provzročili opravljivo govorjenje, vpraševanje pospeševali, dalje razprejali in raznašali. Tu velja isto, kakor pri tatvini. Ukradenega blaga poverniti in škode popraviti ni dolžan samo tat, temveč tudi tisti, ki so to ukazali ali sploh kakor koli pomagali pri tatvini. Kdor bi pa opravljive govorice samo poslušal, in na nje čisto nič ne vplival, bi pač v tem oziru ne imel nikakoršnih dolžnostij do onih, kateri so zgubili dobro ime.

Samo po sebi pa se ume, da dolžnost preklicevati neha, če bi to le bolj škodovalo in nič ne koristilo: kakor sploh še drugi vzroki v posameznih slučajih odvezujejo od te dolžnosti. Da pa to niso malenkosti, katere bi smel človek kar meni nič tebi nič prezirati, ampak jako resne stvari, povzemate lahko iz tega, da tudi dediči opravljevca in obrekovalca prevzamejo dolžnost,

popraviti za njim škodo na premoženju, katero je naredil drugim z opravljanjem in obrekovanjem.

MIHAEL,

po božji milosti in po božjem usmiljenju
knez in škof lavantinski,

mногоčastiti duhovščini in vsem vernikom svoje škofije pozdrav, blagoslov in vse dobro od Boga Očeta in Boga Sina v edinosti sv. Duha!

III.

(Dalje.)

Jezus Kristus, ki se je sam tako rad imenoval Sina človekovega, češ, da se je dal v last vsemu človeškemu rodu, je s križa nagovoril svojo mater s splošnim imenom žena v znamenje, da se odslej ne sme smatrati izključno kot njegova mati. Prav tako tudi učenca Janeza ni imenoval z njegovim imenom, ker je ta v svoji osebi imel predstavljati celoto odrešenih vernikov. Vsak resničen kristjan je sin Marijin, in vsaka resnična kristjanka je njena hči, tako je učil že demantni Origen. Znamenita je tudi tale okolnost. Po rešnji smerti Gospodovi je izgubila Marija svojega sina in je potrebovala namestnika, ki bi ji namesto sina kot pomočnik na strani stal. Je li pa tudi Janez že takrat izgubil svojo mater, da je tudi on potreboval matere? Nikakor ne. Saloma, mati bratov Janeza in Jakoba, je bila osebno pričujoča, ko je Jezus s križa govoril svoji materi. Stala je celo blizu z Marijo Kleofovo in z drugimi svetimi ženami, katere bi bile pač rade sprejele Marijo v svoje varstvo, ko bi jo bil Jezus izročil njim. Ali se je mar zvestoseréni Salomi kratila materina pravica, ker je Jezus njenemu sinu Janezu dal sveto devico za mater? Ali ji je bil morebiti od sedaj ljubljene sin odzet? Nikakor ne. To je bila za Salomo še posebna tolažba in posebna čast. In tako je še vedno in bode po kerščanskem svetu. Verli kerščanski materi je sladka tolažba in serčna radost, ako nad svojimi otroci opazuje nežno, priserčno ljubezen in spoštovanje do nebeške matere Marije.

Bodimo torej in ostanimo, ljubljene škofljani! zvesti sinovi in zveste hčere preljubeznjive matere Marije. Marija, usmiljena mati, bode nam svojim otrokom vedno pomagala, kakor je v Kani za svate prosila svojega Sina s čudežnim vspetom. Pa tudi mi se moramo ravnati po njenem materinem opominu: „Vse, kar vam poreče, storite“. (Jan. 2, 5). Izpolnjevati moramo nauke njenega božjega Sina, posnemati moramo njegovo življenje. Poslušati moramo tiste, kateri nas v

njegovem imenu in z njegovo oblastjo učijo, vodijo in vladajo. Božji Izveličar gotovo posluša prošnje in posredovanja svoje ljube matere. Saj je v feniškem mestu Tiru ozdravil bolnega paganskega otroka, čegar mati je polna žive vere pri njem pomoči prosila. Mnogobolj usliši Jezus svojo lastno mater, katera ni imela le najtrednejše vere, temveč ima tudi najiskrenejšo ljubezen do njega; Jezus usliši, pravim, svojo mater, če kot mati za svoje otroke prosi pri njem, svojem vsemogočnem Sinu. Kličimo torej z otroškim zupanjem k njej, dobri naši materi: S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, njegovi milosti nas izroči! Monstra, te esse matrem! Kaži, da si naša mati!

3. Prosi za nas! Z neomajljivim upanjem smemo zdihovati k trikrat blaženi devici, ker kot mati božja more vspešno za nas prositi, in kot milostna mati kristijanov gotovo tudi hoče. Marija, naša usmiljena mati, gotovo govori: „In ko bi tudi mati pozabila svojega otroka, te jaz vendar ne bom pozabila.“ (Iz. 49, 15). In njen božji Sin njene prošnje izvršuje, kakor je Salomon zagotavljal svojo mater Betzabejo: „Zahtevaj moja mati, ker se ne spodobi, da bi tebe odvrčal in tebi kaj odrekel.“ (III. Kralj. 2, 20). Da, Sin usliši svojo mater in Oče usliši svojega Sina. In to je lestvica grešnikova. To je zaslomba vsemu našemu upanju.

Vroči svoji prošnji „prosi za nas“ dostavljamo še pohlevne besede „uboge grešnike“, ker smo namreč vsi grešniki in še prav revni grešniki, katerih nezmožnost za dobro in katerih zadolženje pred Bogom je veliko, in ker je Marija še posebej pribežališče grešnikov ter njihova zagovornica in zastopnica pri Bogu. Marija si ne prestando prizadevlje grešnikom, kateri jo pomoči prosijo, zadobiti milost popolnega izpreobrnjenja in sprave z Bogom in tako jih izveličati. Nešteti vzgledi pričajo neverženo, da je Marija mati, ljubeča in ljubljena, blagoslovljajoča in blagoslovljena. Kako tolažilna je vendar za nas katoličane misel, da je Marija naša zastopnica pri svojem božjem Sinu, in da je Jezus, naš sodnik, ob enem tudi naš zagovornik in zavetnik pri svojem nebeškem Očetu. (I. Jan. 2, 1; Rimlj. 8, 34). O naša priprošnjica, obrni svoje milostljive oči na nas! Prosi za nas uboge grešnike!

(Dalje nasl.)

Splošno pobožno društvo kerščanskih družin

na čast svete Družine nazarenske.

(Dalje.)

7. Slika sv. družine je lahko tista, ki jo omenja Pij IX v svojem pismu od 5. januarja 1870., ali

katerakoli, ki predstavlja našega Gospoda Jezusa Kristusa v Njegovem domačem življenju s svojo blaženo Materjo in njenim čistim ženinom sv. Jožefom; ali po sklepah cerkvenega zbora tridentinskega imajo škofje pravico izključiti vsako podobo, ki se ne sklada z duhom društvenim.

8. Družine, ki so vsprejete v društvo, so deležne vseh odpustkov in duhovnih milostij, katere so jim dovolili papeži, kakor je povedano na vsprejemnem listu.

9. Kardinal-protector bo izdal s svojimi svetovalci, kadar bo treba, določila, katera bodo naznanjala skepe v povzdigo društva, posebne društvene praznike, dan naslovnega praznika, skupno vsakoletno obnovenje posvečenja sv. družini, zборе itd.

Ta pravila so sv. Oče s svojo apostolsko oblastjo poterdili in preklicali vsa prejšnja določila, ki se nanašajo na ta predmet, tako da se vse sedaj obstoječe družbe sv. družine, naj imajo katerakoli imé, združijo s tem jedinim in splošnim društvom. Izvzete so samo verske družbe tega imena, katerih pravila je poterdil sv. Stol. in bratovščine, če so po postavah vrejene in jih vodijo po predpisih papežev. Toda te bratovščine in verske družbe naj ne sprejemajo več udov, ako so jih sprejemale doslej, kajti to oskerbuje odslej samo župnik. Treba pa ni, da bi se družine, ki so že v kakšno tako družbo vsprejete, še enkrat vpisavale, da bi bile deležne odpustkov in drugih duhovnih milostij; dovolj je, da izpolnjujejo, kar je predpisano v novih pravilih. Kot naslovni praznik je določena 3. nedelja po sv. Treh kraljih. To nedeljo naj se tudi ponovi slovesno posvečenje rodbin sv. družini, če se ne zdi župniku bolje, da preloži to posvečenje na drug čas. Iz raznih posebnih določil navajamo še naslednje:

1. Ker je to samo navadno pobožno društvo, ni treba nobene predpisane naprave škofove.

2. Vpisavanje družin oskerbuje župnik; pri tem pa mu lahko pomaga kak drug duhovnik.

3. Vnanjih ljudi ne more vsprejemati župnik, če nimajo v njegovi fari vsaj začasnega bivališča.

4. Župniku je treba vpisati samó imé očetovo ali rodbinske glave, ne pa tudi imena vseh članov družine; vendar pa sme tudi to storiti.

5. Glava rodbine mora priti osebno k župniku. Če pa oče ne utegne ali noče, gre lahko tudi mati ali kak drug sposoben član družine, da se vpiše. Otroci, služabniki, vojaki naj se ne vpišejo sami zase, temveč z družino vred; če pa družina to pozabi ali noče, vpišejo se lahko tudi sami.

6. Če se je kakšna rodbina še posebno posvetila sv. družini, naj to naznani župniku, da jo vpiše in ji izroči vsprejemni list.

7. Vsaka vpisana družina dobi vsprejemni list. Take liste tiskajo v vsaki škofiji po vzorcu, ki ga pošlje kardinal-predstojnik.

8. Če je potrebno, naj si izbere župnik sposobne osebe obojnega spola, da pospešujejo društveno razširjanje.

9. Ravnatelj naj si preskerbi od župnikov imenik in število vpisanih družin; poleg imenika družin naj zapiše tudi imena pristopivših župnij in naj pošlje prepise v Rim.

10. Semenišča, kolegiji, kakor tudi posamezne hiše verskih kongregacij in redov se tudi lahko posvete sv. družini po običaju, ki ga je poterdila Nj.

svetost. Ni na v duhu društva, da bi se vpisavale cele škofije in dežele.

11. Kar se tiče podob sv. družine ni treba, da bi bilo naslikano serce na persih Jezusovih in Marijinih; pri sv. Jožefu pa to še celó ni dovoljeno.

(Dalje nastl.)

Nazaj!

Serce nemirno me navdaja,
Da tužnost svojo razvozljam:
Grešil sem — groza me obdaja —
Kako se k Bogu naj podam?

Globoko brezdnó mene loči
Od vrat nebeških, od Boga;
Al kje iskati čem pomoči,
Da najdem spet, ki zgubil Ga?

Ga iščem naj na gladki poti,
ki pelje me med svetni hrup?
Skušnjava mene tamkaj zmoti,
Da najdem le življenja strup. —

Le strma pot, le pot pokore
Me pelje, kamor si želim;
Ustavit, svet me ne zamore,
K Bogu nazaj po njej hitim.

„Nazaj, v naročje tvoje Večni!“ —
Vesel je moje duše glas;

„Pri Tebi, v domovini srečni
Se veselil bom večni čas!“

Sv. Jožef.

(Prosto po Kreifen-u I. J.)

O sveti Jožef nad zvezdami,
Ki zreš z nebes na zemski dol,
V življenji bodi vedno z nami
In serčno nam ozdravljaj bol.

Glavar vesoljnega te stvarstva
Je Sinu variha izbral.
Vesel je tvojega bil varstva
On, ki nam raj je zopet dal.

In tebe, mož Bogu prezvesti.
Duh sveti sam je v zakon dal
Mariji, izvoljeni nevesti,
Ker tvojo je svetost poznal.

Zato me sprejmi v varstvo svoje,
Svetó živeti tu mi daj,
In enkrat želje spolni moje.
Da me pripelješ v sveti raj.

A.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Loka. (Tako umirajo redovnice!)

«Blažena v Gospodovih očeh
je smert njegovih svetih.»

Malo junakov pozna svetovna zgodovina, kateri bi bili smerti gledali tako nevstrašeno v obraz, kakor 9. t. m. umerla č. g. M. Mehtilda Šušteršič, učiteljica v notranji šoli tukajšnjega samostana. Pokojnica živela

je le 10¹/₂ let v redovnem stanu. poprej je bila posvetna učiteljica, a v teh letih dosegla je tako visoko stopinjo popolnosti, da v njej skoro ni bilo spoznati nekdanje poskočne Alfonze. V počitnicah sem jej tožila „Oh M. Mehtilda, jaz sem preveč vesela, vsaj nisem za samostan“. „Bežite no, Boga zahvalite, da ste veseli,“ djala je, „mene prej ni bilo družega kot petje, ples in smeh.“ — In sedaj — ni je bilo družega, kot resnoba, knjiga in molitev. A veselo serce ohranila je do konca. Z ljubeznjivim pogledom odzdravila je v šolo ali na kor grede; — drugje je ni bilo videti. — govorila je sila malo, a tehtno! „Sedaj še ne, s časoma, s časoma jeli bode te okušati radost samostanskega življenja“ — rekla je pri neki drugi priliki in samo sebe imenovala „najsrečnejšo uršulinco.“ Koliko radost je ona uživala v notranjem življenji — pokazalo se je ob njeni smerti. Dva dni poprej terpela je res vsako popoldne ob 3. uri silne smertne bolečine, kar je razodela gospej materi, kateri je z otročjo ljubeznijo odkrivala v vseh zadevah svoje serce. Imela je navado vsaki dan ob 3. uri zjediniti se z Jezusovo smertjo, in to ljubezen jej je ljubi Jezus v toliki meri povernil, da je prišel po njo ravno ob 3. uri zjutraj. Nekaj dni pred smertjo prosila je častito g. prednico, da naj ji zapovedo iz pokorščine umreti, kadar bodo spoznali, da se bliža zadnji trenutek. S kervavečim srcem so ji gospa mati to obljubili; hotela je spolnovati obljubo sv. pokorščine do smerti. — „Umiram iz pokorščine, iz ljubezni — v zedinjenji s sv. smertjo Jezusovo in Marijino — iz ljubezni do sv. Mehtilde — ja, ja, in, in — — je zaterjevala na vse to s popolno zavestjo; ponavljati celih stavkov ni mogla, a vedno še in — in — gospa mati so morali ponavljati, — na to je še spoved opravila, sv. obhajila ni mogla več prejeti, in po nekaterih molitvah preč. gospoda očeta — zdihnila je mirno.

Njena čista, ljubeča duša sledila je ženinu, katerega je tako popolno posnemala v uboštvo, čistosti in poborščini do smerti. Obljubo radovoljnega uboštva spolnovala je tako natanko, da ni zapustila družega, kot par podobic, — in še te so bile zelo revne. — Vse drugo je sproti oddala in imela v svoji celici le najpotrebnejšo opravo. Še nekaj lepših podobic je nekaj dni pred oddala preč. g. materi, naj store ž njimi kar hočejo. Nikdar se ni pritoževala radi silnih bolečin mučne bolezni, še g. zdravniku jih je odkrila le iz pokorščine. Do solz ganljiva pa je bila njena hvaležnost za vsako še tako majhno izkazano uslugo. Pet zadnjih mesecev ni mogla govoriti, zapisala je toraj na listek, kar je želela. Koj v začetku te bolezni pisala je č. gospej materi, ter jih prosila naj ji vendar še dovolijo poučevati s pomočjo katere kandidatnje, — nekoliko so ji dovolili; — nadalje, naj ji dovolijo prav mnogokrat na kor; — cele noči je hotela prebiti pred tabernakelnom — česar ji seve niso dovolili. „On me bo ozdravil, Najsvetejši, ako je Njegova volja“, zaterjevala je drugi sestri. — „ako pa je Njegova najsv. volja, da umerjem, koristila bode moja smert samostanu bolj nego življenje.“ — Jedna učiteljic pozvala je gojenke višjih razredov. — njene učenke, — naj vendar molijo za zdravje ljubljene učiteljice. — a odgovorile so jednoglasno „Ne smemo! Rekli so nam, da ne smemo drugače za nje moliti, kakor da se spolni nad njimi sv. božja volja!“

Molila je neprestano. Uže poprej je ni bilo drugje videti, nego v šoli ali na koru, kjer redovnice molijo — zadnje mesece pa je bila bolj v nebesih, kakor med nami. „Rada umerjem, rada umerjem“ ponavljala je mnogokrat, ter pristavila, „z menoj se tako lahko o meni govori, kakor o tretji osebi, katere ni tu, bodi si o sedanjem stanu, ali v poprejšnem življenju.“ Ponižna v vseh rečeh bila je pa tudi močna, ter jako terdnega značaja. Samo dovoljenje č. g. prednice si je izprosila potem pa je nevpogljivo skerbela za to, kar je spoznala za pravo — brez ozira na zapreke, ki so se včasih stavile na pot. — „Svetnica hočem postati“, djala je svoji teti pri vstopu v samostan, „visoko stopinjo svetosti hočem doseči!“ in res je zvesta ostala temu sklepu. — Vso živost svojega temperamenta, vso silo terdne svoje volje obrnila je v to: premagovati se, v čast božjo vse obračati in v prid gojenkam, sv. voljo Najvišjega splovnati, z jedno besedo: posvetiti se! In da se ji je to v visoki meri posrečilo, vemo me, ki smo bile tako srečne, da smo jo opazovale. Ena izmed sester je bila vsled enakih dolžnostij z njo vedno v najožji zvezi. Imela je priliko vedno opazovati njeno ponižnost in premagovanje ter samo sebe večkrat vprašala: „Kaj naj neki naša M. Mehtilda še štori, da bo boljše in popolnejše, kakor vse to, kar stori?“ In kje je neki pok. mati Mehtilda dobivala toliko moč, toliko vztrajnost v spolnovanju volje božje in svojih dolžnostij? — Pred Onim, ki res moč in tolažbo daje, pred onim ognjem, ki res vžiga za dobra, za junaška dela premagovanja samega sebe in ljubezni do bližnjega — pred Jezusom v najsvetejšem Zakramentu. Pred Njim je z dovoljenjem č. g. prednice porabila oni čas, kateri ji je preostajal od njenih dolžnostij. Jezus v tem Zakramentu je bil njena ljubezen, njeno življenje, njeno — vse. Imela je tudi to srečo, da je do svoje smerti vsak dan prejela sv. obhajilo.

Rojena je bila č. g. M. Mehtilda v Ilirski Bistrici, dne 21. septembra 1857. l., nevestni venec dobila dne 13. septembra 1885, vstopila v klavzuro dne 21. sept. 1885, preoblečena 30. sept. 1885 in redovne obljube naredila dne 3. okt. 1887. l. — Malo časa je uživala srečo samostanjskega življenja, njen spomin pa ostane neizbrisljiv v srcih ljubečih sester in hvaležnih gojenk. — R. I. P.

Iz Železnikov smo zvedeli o lepi in ganljivi slavnosti, ki je imela Velikonočni torek, 7. aprila v zgodnjo jutro tam svoj pričetek, skončala pa se je pri novi mični kapelici pod Šušo, katera se je pretečene jeseni ob okrajni cesti čisto na novo pozidala tam, kjer se od nje loči steza, ter pelje na griček k Šuški cerkvi, zvanj tudi Nova Loreta. Za to kapelico je napravil dobro znani in jako spretni umetnik, kipar in pozlatar g. Jos. Grošelj iz Selc, meter visoke kipe sv. Treh Kraljev zelo lepo, ter pobarval in pozlatil jih v resnici mojstersko. Ker zimski čas za slovesno prenesenje teh kipov na določeno jim mesto ni bil pripraven, imel jih je J. M. v Zgornjih Železnikih že nekaj časa v svojem stanovanju shranjeno. Velikonočni torek pa, ko ljudje navadno še praznujejo, bil je določen v to, da se prenesejo v slovesnem sprevedu najprej v Šušo, od tam pa enako nazaj do nove kapelice, ondi se blagoslovijo in za javno čestčenje sedanjemu rodu in potomcem razpostavijo. Še pred polu 6. uro zjutraj jeli so grometi možnarji. in vabiti ljudstvo skupaj. Krepki fantje so vravnali

in priterdili kipe a nosilnice tako, da bi jih zamogli povzdignjene nad ljudi nesti in pripeli okrog njih enako malemu slavoloku iz ponarejenih cvetic prezali venec. Šolska mladina z zastavami: z šolsko, papeževo (belo-rumeno), avstrijsko (črno rumeno), cesarske hiše (belo-rudečo) in bavarsko (belo-modro) ter z še mnogimi manjšimi zastavicami v rokah zavzela je svoja jim odkazana mesta. Belo oblečena deklica je sprejela na blazini venec, 2 enako oblečeni pa zale šopke, da bi se s tem nova kapelica še posebej ozališala. 10 deklic prižgalo je zdaj še sveče, in ko je bilo tako vse za odhod pripravljeno, zapela se je pesem sv. Treh kraljev: „O kdo bi dans vesel ne bil“, in spreved jel se je premikati, spredaj mladina, v sredi kipi, zadaj pa ostalo ljudstvo med petjem, molitvijo sv. rožnega venca in mogočnim streljanjem skoz Zgornje Železnike. in enako naprej memo Jese-novca, dalje naprej pa še med veselim priterkovanjem v Suši in streljanjem okrog Šuškega griča. Ondi, kjer se na zgornji strani cepi Zaliloški pot od kantonske ceste, pričakovala je spreved zaliloška šolska mladina s preč. gosp. župnikom Franc Eržen-om in velika množica ljudij. in skupni spreved se je pomikal zdaj proti cerkvi Matere Božje Lavretanske v Šušo. Tam so najpred maševali imenovani v. č. gosp. župnik, odmolili po maši še lavretanske litanije za njimi pa so pristopili koj še č. g. železniški kaplan Janez Meršolj. Oba sta opravila sv. maši v čast sv. Treh kraljev ter za vse dobrotnike, ki so za napravo nove kapelice in kipov kaj darovali. Med obema sv. mašama so se pele pesme sv. Treh kraljev, Marijne in Velikonočne. Ko ste bili sv. maši skončani, vzdignil se je spreved med petjem primernih pesem, priterkovanjem in streljanjem zopet po zaliloškem potu tja gor do kantonske ceste, potem pa nazaj okrog Šuškega grička do nove kapelice, v katero so se zdaj kipi vravnali na svoje pripravljeno mesto, in bili potem z kapelico vred blagoslovljeni po v. č. g. župniku Franc Erženu. Priterkovanje v Suši in gromeči strel je povelečeval in skončal sv. obred. Sme se reči, da se je vse res prav ginljivo veršilo in skončalo. Vreme je hotelo proti koncu sicer nekoliko nagajati in neprijazno biti, za kar se pa nihče ni veliko zmenil, marveč je bil vsak vesel in zadovoljen, komur je bila prilika, vdeležiti se take lepe in ginljive slavnosti. Misliti je, da kdor je bil navzoč, spominjal se bo do konca življenja prijetno in zadovoljno tega; — potomcem naj ohrani ta skromni popis dogodbo v spominu; vsem darovalcem pa naj sprosijo ljubi sv. Trije kralji v življenji sv. blagoslov Božji pri vseh delih in opravilih, pravi um in pamet, zlasti pa še gorečnost v molitvi enkrat pa srečno zadnjo uro in večno veselje pri njih v nebesih! —k.

Za pirhe prečast. duhovščini. (Dalje). Quando ex rationabili causa, e. g. ob aëris intemperiem, ob longam ecclesiae distantiam, ob amicorum adventum, ob defatigationem ex laboribus in cura animarum contractam etc., haec Ssi visitatio fieri nequit, ejus loco saltem brevem Ss. Sacramenti adorationem, facie ad illud conversa institutam, opportuno tempore substituent.

5. Ut cum suis domesticis quotidie vespere rosarium domi recitent, nisi quando in ecclesia in communi recitandum erat.

Qui sive multo labore, sive corporis indispositione aliisque id genus rebus impeditus est, saltem

unam rosarii decadem, interpositis, respectivis mysteriis, recitet.

Qui vero rosarii in communi recitandi occasionem non habent, id praestent privatim.

6. Ut quotidie, sive conjunctim cum rosario, sive cum precibus vespertinis, conscientiae examen instituant.

7. Ut singulis mensibus saltem bis, si quavis hebdomade fieri nequit, ad minimum vero semel, peccata sua confiteantur.

8. Ut exercitia spiritualia, pio in secessu instituenda, ultra biennium sine vera justaque causa non differant, ad minimum vero tertio quoque anno faciant.

Iis vero annis, quibus exercitia spiritualia non peragunt, commodo tempore recollectionem privatam per triduum eo modo, quem circumstantiae permittent, instituant.

Pariter exeuntibus singulis mensibus speciale de iis fiat examen, percurrando inter alia has regulas et inquirendo, quomodo iis satisfactum sit.

9. Ut in orationibus sui invicem meminerint, praesertim vero in s. missa ad „memento“ tum vivorum tum defunctorum.

Praeterea quotidie pro sodalibus orabunt *1 Ave Maria* cum V.: „*Regina, sive labe originali concepta, ora pro nobis.*“

Imprimis vero dioeceseos salus cordi ipsis erit. Hinc pro indigentibus et necessitatibus ejus quotidie dicent *1 Ave Maria* cum jucalatorio: „*Cor Jesu, flagrans amore nostri, inflamma cor nostrum amore Tui.*“ (Ind. 100 dier. quotidie semel).

Quum centrum et, ut ita dicam, spiritus rector totius sodalitates ipsum Ss. Cor Jesu sit, hinc in spiritu frequenter in eo convenient indeque hauriant spiritum, quo ejus ministros informatos esse oportet, ut cor unum cum Sso Corde Jesu, etiam inter se cor unum efficiantur et anima una.

Hinc etiam „*Apostolatus orationis*“ nomen dabunt et cultum Ssi Cordis Jesu pro viribus promovebunt.

11. Quum nihil sit, quod praeclaram sacerdotis dignitatem in seipsa tantopere dehonore, et, erepta Dei gratia, etiam fiduciam fidelium penitus eripere et eorum quoque, qui foris sunt, contemptum excitare magis valeat, quam incontinentiae vitium, hinc ad castitatem conservandam omne convertent studium, diligenter adhibendo necessaria et opportuna ad illam tuendam media.

Proinde observent, quae sequuntur:

a) Omnem familiarem cum alio sexu fugiant consuetudinem, nec solum a mali labe, sed imo etiam a sola jam ejus specie diligenter sibi caveant, ne qui proni sunt ad omnem suspicionem homines, etiam de illis inhonestum quidpiam suspicari aut inconsideratum forte quempiam loquendi et agendi modum in partem sinistram interpretari incipiant.

b) Extraneas mulieres urbanitatis aut officii specie, aut praetextu etiam spiritualis instructionis, ne frequenter invisant; cum iisdem neque concinant, neque instrumentum musicum, e. g. animi recreandi gratia, pulsant, aliaque id similea divitent.

c) Feminas per vias ne comitentur, neve comites se illis et asseclas in deambulationibus et itineribus adjungant.

d) Cum mulieres consanguineas pro obeundis ministeriis domesticis habere non poterunt, extraneas

quidem famulas habere licet, ast, quod etiam de consanguineis valet, non juniores, procaces, vanitati deditas, malae famae feminas, in vitio carnis jam lapsas, vel quomodocunque suspectas.

Famulas, idque etiamsi consanguineae sunt, tanquam commensales ne adhibeant, neque diutius aut saepius cum solis loquantur vel in eorum cubiculis commorentur; iter porro cum iisdem, etsi sororibus, non instituant (praesertim in eodem curru), neque cum illis parochias vicinas invisant, aut in nundinis mercatorum tabernas perlustrent.

e) Feminarum confessiones domi ne unquam audiant, nec etiam pro doctrina christiana tradenda solus quis cum sola commoretur. (Dalje nast.)

**Decretum Generale Anniversarii Dedicatio-
nis Ecclesiae.** (Fol. period. Archidioec. Gor.) Ad omnes in posterum controversias circa Anniversarium Dedicatio-
nis Ecclesiae penitus evellendas, S. R. C. in Comitibus pro nova Collectione authentica Decretorum evulganda, subsignata die ad Vaticanum habitis, statuit ac declaravit: I. Dedicatio-
nem Ecclesiae, eiusque proinde Anniversarium, esse festum Domini. II. Hinc Ecclesiae propriae Anniversarium, iuxta Rubricas solemnius et primum, aliis quibuscumque locorum festis, etiam Patroni aut Titularis, esse per se praefendum, tam in occurso quam in concursu; permitti nihilominus, ut Patroni festum, cuiuscumque sit personalis dignitatis, ratione feriatio-
nis praedicto Anniversario praefatur. III. Anniversarium vero Dedicatio-
nis Ecclesiae non propriae, uti secundarium habendum esse Rubricas et Decretum Gen. super primariis et secundariis festis. IV. Eiusdem autem Dedicatio-
nis Ecclesiae, sive propriae sive non propriae, Anniversario occurrente vel concurrente cum festis solemnioribus universalis Ecclesiae, haec semper illi praevalere, personali etiam dignitate posthabita, iuxta Rubricas. V. Quamvis fixa esse debeat illa dies anniversaria Dedicatio-
nis Ecclesiae, quae infra annum a consecratione recurrit; nihilominus Episcopo Ecclesiam consecranti ius inhaerere, iuxta Decreta alias edita, aliam diem fixam, vel etiam Dominicam, dummodo in consecrationis actu, seligendi pro illius Anniversario quotannis solemnius celebrando: exceptis duplicibus primae et secundae classis universalis Ecclesiae, nec non quibuscumque Dominicis privilegiatis, et duplicibus primae classis Ecclesiarum particularium. Atque ita servari mandavit.

Die 4. Februarii 1896.

Cai. Card. Aloisi-Masella S. R. C. Praefectus
L. † S. A. Triepi Secretarius

Razgled po svetu.

Misijon v Sambezi-ju. (Pismo voditeljici družbe sv. Petra Klavra, gospej grofinji Ledóchowski.) Preblagorodna gospa! Naj poročam Vašemu vele-
rodju o naših misijonskih zadevah. — Glavne ovire so večji del odstranjene, misijon deluje pogumno in z velikim vspehom, vendar se moramo še vedno jako varovati, ker živimo v pokrajinah, kjer razmere niso vrejene, kjer je umor in zastrupljenje na dnevnem redu. Pa ljubi Bog je vendar tudi tukaj močno vmes posegel, mnogi velikaši namreč, kateri so sperva glave neižrečeno po konci držali, so postali bolj po-
nižni. —

Misijon se je zadnji čas nekoliko dalje v notranjost pomaknil, kjer smo dobili boljše mesto, kakor tu v Reziko. Novi kraj leži na reki Roangua, kjer ni sedaj še nobenih prebivalcev, in se podé le divje cebre, bivoli, levi in druga zverjad; v prejšnjem času so ta kraj Mabziti ali Angoni popolnoma opustošili; zdaj pa ni nobene nevarnosti več, in tudi ljudstvo se je jelo sem naseljevati. P. Hiller je dal tu že sozidati malo kafersko terdnjavo sv. Ignacija, kjer stane 5 kerščanskih družin.

Tudi precej veliko šolo imamo; obiskuje jo 122 otrok; med temi jih je tudi 22 iz Boromske šole, kamor smo 12 tukajšnjih poslali. Razun kakih 30 smo skoro vse odkupili iz sužnosti. Posebno značilno je to, da je v naši šoli zastopanih 19 raznih rodov z različnimi jeziki. Vendar je šolski jezik razun portugalskega zlasti nhai jezik, katerega razume večina prebivalcev od Sena do Zumba ob Sambeziju.

V pokrajinah Tete in Zumbo vlada huda lakota. Velik del prebivalcev nima cela 2 mesca družega živeža kakor divje sadeže. Največ so tega krive kobilice lanskega leta. Tudi nova žetev je v največji nevarnosti, ker kimovca, vinotoka in listopada meseca je prišlo okoli 38 ogromnih trum kobilic, to mimo, in če se nova zalega izleže, bode vse uničeno. Mi sami imamo živeža samo za štiri mesece.

Kobilice so nas posebno soznanile s hudim bogom tukajšnjih narodov, z Murengom. Tega se naši pogani grozno boje zato ga goreče časte, med tem se pa za dobrega boga Ledza prav malo brigajo. Od Murenga izvirajo vse kazni, tudi kobilice in smert. Je pa med ljudstvom več žensk, v katerih prebiva Murenga, in katere lahko nesreče zabranjajo, — to verujejo trdnó. Te Marenga-ženske so večinoma sleparice in čarovnice, prav malo jih je resnično obsedenih. Najimunitnejša taka „božanska“ žena je prišla minoli mesec tudi v naš kraj, kjer je med obilnim slavjem pela: Tudi očetje (mi duhovniki namreč) me molijo, ker sem Bog. Neki poglavar priteče takoj k meni in me praša, kaj naj stori: „Recite ji“, mu odgovorim, „da naj se takoj izgubi, sicer pridem s palico!“ Med tem so že otroci, ki so se šli kopat, začeli prepevati na vse gerlo kerščansko himno, in med vriščem so se čuli tudi posamezni klici: „Poberi se, ti Marenga!“ Zdelo se je res, da je odšla iz tega kraja, toda, bila je le skrita, in čez 2 dni jo je našel o. Hiller v bližnji vasi, še v našem ozemlju, z darovi vred, katerih so ji nanosili. „Tako torej goljufaš ljudi?“ jo vpraša o. Hiller. „Dà, gospod!“ odgovori šaljivo. O. Hiller pa ni bil ravno razpoložen in je vzel najboljše sredstvo — palico. To je vplivalo, in dobro rejena kraljica ali boginja je prestrašena hitela v gozd. Ta dogodek se je zvedel takoj po vsej pokrajini: O. Hiller je Marenga natepel in vendar ni umerl! Tudi več drugih očividnih dogodiljav, katere je storil ljubi Bog v korist ubogih poganov, je mnogim zasleplencem oči odperlo. Tako so n. pr. lansko leto kobilice vso žetev v našem ozemlju pustile čisto nepoškodovano, ker ljudje so se vsi vdeležili pobožnosti proti kobilicam, dočim niso po družih krajih ničesar našli. Dalje je divjala strašna kuga med domačimi živalimi in zlasti med kravami; po nekaterih krajih ni niti ena krava ostala. Tudi divje živali, zlasti bivoli in velike gorile so skoro izumerle, — nič več jih niso videli, le požrešni jastrebi so še krožili po zraku nad mestom, kjer so živali pocepale. — Se vé, da so ljudje

to vse Murengu pripisovali. In glej! — le v misijonu, kjer je z vsemi sredstvi napovedana vojna Murengu, t. j. hudiču, le v misijonu so ostale krave, koze, ovce in druge živali čisto zdrave!

Odkar sem v Zumbo, sem dobil že 2 pismi od Vašega velerodja, drugo šele pred par dnevi. Zahvaljam Vas ponižno za pismi, bili sta ljubeznjivi, polni tolažbe in pobrih poročil, zlasti z ozirom na družbo sv. Petra Klavra. —

Sao Pedro-Claver de Resiko en Zumbo.

Ladislav Menyhárt, S. J.

Iz Adrianopoljna 10. aprila. Sestra Makrina Povijač, prednica zagrebških usmiljenih sester v Adrianopoljnu, se serčno zahvaljuje za po „Danici“ poslanih 49 gld. 60 kr. — Ko sem zvedela, piše prednica, kako grozna nesreča je zadela Vaše mesto, si nisem upala prositi darov za naš misijon, zato me je potrební dar tembolj razveselil. Priporočila in podpore vreden je sedaj v Adrianopoljnu samostan očetov Vstajenja, ki zidajo novo cerkev in samostan.

Iz Gorice, 7. mal. travna. M. R., kapucin. (Serčen pozdrav vsem dragim! Vr.) Kapucinski red ima po najnovjšem štetju 53 provincij, 622 samostanov, 8356 udov; tretjerednikov pa je vsih 524.560.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali traven (april) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Dobro časništvo.

(Dalje.)

K molitvi vabljeni smo tedaj tudi ta mesec, k molitvi za dobro časnikarstvo; najprej moramo pa z molitvijo odpraviti slabo časnikarstvo: Kuge slabih časopisov reši nas, o Gospod! Posebno tukaj moramo misliti na besede Leona XIII, da naj bo molitveno apostoljstvo ravno tako družba dela kakor molitve, in da moramo slabim časnikom nasproti z vso močjo dobre ustanavljati.

„Med sredstvi, ki so najbolj sposobna v obrambo vere, po našem mnenju v sedanjih razmerah ni boljšega in vpljivnejšega sredstva kakor časnikarstvo.“ Iz zadnjega časa se poroča, da so rekli v avdijenci papež nekemu slovečemu pridigarju in pisatelju italijanskemu, o. Zocchi-ju, S. I.: „Oče, pišite, članke; oni bodo bolj koristili kakor pridiga; kajti kamor ne seže pridigarjeva beseda, tje dospe časnik; berejo ga tudi taki, ki pridig ne poslušajo.“ Mnogo jih je tudi, ki pridig obiskovati ne morejo, dober časnik brali bi radi, ko bi ga imeli. Spomnimo še na znano besedo, ktera se pripisuje škofu Ketteler-ju: „Ko bi sv. Pavel dandanes živel, bi pisal v časopise.“

Z vsem tem ni družega rečeno kakor to: dobro časnikarstvo je apostoljstvo. Ako pa naj bo dobro časopisje apostoljstvo, morajo pisatelji apostoli biti. Njih obnašanje biti mora brez madeža, da zamorejo iz serčnega zaklada zajemati novo in staro, vse kerščanske resnice; in k vsemu temu rabijo še zmožnosti, koristno prodati, kar sami imajo, t. j. morajo pisano besedo tako položiti v serca drugih, da vskali in sad prinaša. Nikoli ne sme jih zapustiti čistost namena, naj ne iščejo svoje časti, temveč to, kar je

iskal Jezus Kristus, namreč čast božjo in zveličanje duš; nikakega strahu ne smejo poznati v boju in ne se bati zaničevanja in zasramovanja; nikoli ne smejo zgubiti poterpežljivosti ter se zgubiti v strasti; nikoli ne smejo pogrešati vestne skerbi v izbiranju sredstev. Le resnica in ljubezen more nas rešiti; ako jo darujemo in zgubimo, če tudi le v načinu bojevanja, ako tudi za trenutek dobimo navidezno zmago; v resnici pa vendar zgubimo najdražje: veljavo, za sluzeno zaupanje svojih bralcev.

In kaj ima bralec storiti za dobro časopisje?

Najpervo ima se ogibati slabih časnikov. Alban Stolz pravi: „Na papirju in s čerkami bojujeta se dandanes nebo in peklo. Če hočeš Kristusov biti, beri kerščansko časopisje. Z vsakim krajcarjem pa, ktere ga izdaš za slabo časopisje, daš hudiču aro za svojo dušo.“

Drugič moraš dobre stvari brati in branih ne zavreči, temveč, če jih sam ohraniti nočeš, drugim v roke dati.

Tretjič si moraš prizadevati pospeševati dobro časopisje, bodi si da sam sodeluješ, bodisi, da naročnike pridobivaš, bodi si da daruješ prispevke za dobre spise ali pa pristopiš kaki družbi za razširjanje dobrih časnikov.

Hvala Bogu, ne manjka dobrih časnikov. To pa mora našo gorečnost le vneti.

Kmalu obhajala se bode 500letnica rojstva Gutenberg-a, iznajdnika tiskarstva; tudi mi hočemo sodelovati s tem, da razširjamo in pospešujemo dobro časništvo — blagoslov tiskarske umetnosti.

Še enkrat: Molimo! Tudi tu velja teseda: Žetev je velika, delavcev pa malo; prosite tedaj Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev.

Glavni namen za prihodnji mesec:

Marijina božja pota.

b) Posebni nameni:

28.) **Sv. Pavel od Križa.** Pobožnost k britkemu terpljenju Kristusovem. Posebno priporočene redovne provincije.

29.) **Sv. Peter muč.** Boj zoper brezbožnega duha sedanjega časa. Razširjanje marijanske kongregacije za kupce. Vdove in sirote.

30.) **Sv. Katarina Sljenska.** Pospeševatelji molitvenega apostolstva. Važne določbe. Vse se ne uslišane zadeve. Vsi v aprilu umerli udje molitvenega apostolstva in bratovščine presv. Jezusovega Serca, in oni, ki bodo umerli v maju.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Terdovraten človek v smertni nevarnosti, da bi se na priprošnje Naše ljube Gospé, presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. vendar spreobernil in zveličal. — Ubogi bolniki po bolnišnicah v dušnih in telesnih potrebah. — Nek sorodnik, ki je storil neko važno dolžnost, zdaj pa, da bi se boljši Kristjan postal; dobra sestra priporočuje posebno svojega nesrečnega brata, da bi vendar spoznal na kako napačnem potu da je.

— Več sosedov, da bi se pomirili in spet sprijaznili med seboj.
— Neka sestra priporoča v bratovsko molitev svojo drugo sestro, ktera daje veliko pohujšanje. — Več oseb, da bi stergale satanove verige pregrešnega znanja.

Zahvala.

Podpisana se zahvaljujem po «Danici» naši ljubi Gospé presv. Serca, Sv. Jožefu in sv. Antonu, da je Bog na njih priprošnje nagnil sorodnika, da je spolnil svojo dolžnost. S. K.

Listek za raznoterosti.

Vrednik „Zgodnje Danice“ preč. gospod kanonik Luka Jeran je nedavno zelo nevarno zbolel in bolezen je še sedaj tako huda, da je življenje blagega gospoda še vedno v nevarnosti. — To sporočamo bralcem „Danice“ zato, da gosp. vrednika vsem prav iskreno priporočimo v molitev, želeč naj bi mili Bog na priprošnje blažene Device Marije in sv. Jožefa, ako je Njegova sveta volja, še kaj časa ohranil katoliški cerkvi prezvestega duhovna, Slovencem velezaslužnega rojaka, revežem, posebno šolarjem nad vse dobrotljivega očeta. — Usmiljeni Bog naj usliši naše molitve!

Cerkvena glasba. Organist g. Ign. Hladnik je zopet objavil dve novi glasbeni deli: Pange lingua, IV hymni ad processionem St. Corporis Christi velja 30 kr. in A ve, sedemnajst Marijnih pesmi za mešan zbor, samospeve in spremljavo orgelj, velja 70 kr. oboje je dobiti pri skladatelju v Novem mestu.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. Anton Mikš, misijonar v Št. Pavlu v Ameriki 12 gld. 9 kr. — Č. g. Alojzij Stare iz Rove 3 gld. — Č. g. Franc Tavčar, kurat pri Sv. Joštu 3 gld. — Preč. g. Anton Aleš, dekan v Semiču 10 gld. na mesto venca na grob svojega dragega prijatelja dr. Ivana Šusta — Šolarji, po g. Fr. Zakrajaru v Dražgošah 50 kr.

Za naše Salezijance: Preč. g. župnik Fr. Dolinar 5 gld. — Preč. g. župnik Gregor Jakelj 2 gld. — G. Janez Zaplotnik 1 gld. — G. Terezija Potokar 50 kr. — G. Uršula Kozlevčar 50 kr. — G. Marjeta Slanc 50 kr. — G. Lovrenc Ravnik 50 kr. — G. Aleš Pekovec 50 kr. — Gdč. Bozja 30 gld. — Preč. g. mati prednica Uršulink 1 gld. — Preč. g. župnik Jože Zakotnik 5 gld. — G. J. Bizjak 50 kr. — Č. g. Dom. Janež 3 gld. — Preč. g. župnik Jože Bartel 1 gld. 88 kr. — Gdč. Fani Tonich 1 gld. 50 kr. — Jednajst sotrudnic 5 gld. 50 kr. — Osem sotrudnic 3 gld.

Za sv. Detinstro: Č. g. J. Golob, župnik v Podbrezji 14 gld. 8 kr. — Č. g. Anton Mezeg, kaplan v Selcih 4 gld. 30 kr. — Č. g. Fr. Jakelj, župnik v Goricah 7 gld. — Čast solske sestre v Celji 6 gld. — Čast. g. F. Rott, župnik pri Novi Cerkvi, 12 gld. — Č. g. Karol Lenasi, kapelan na Blokkih 10 gld. — Č. g. J. Laznik, župnik Podgrajski 18 gld. — Č. g. A. Lenasi, župnik Ihanski, 8 gld. 39 kr. — Iz Preserja 2 gld. 50 kr. — Fr. Zakrajar od šolarjev v Dražgošah 65 kr.

Za kake misijone: Iz Žužemberka po preč. gosp. dekanu M. Tavčarju 35 gld.

Za varhe Božjega groba: Z Dobernič 5 gld. — Č. g. Al. Stare iz Rovt 2 gld. 50 kr. — Č. g. Al. Kummer, župnik v Retičah zbirko 8 gld.

Za bratovščino S. Rešnjega Telesa: Iz Preserja 22 gld. — G. Feliks Knižek 2 gld.

(Drugi darovi prih.)